

एलियाह - तेरा क्रमांक

शहाऐंशी

Jeff Pippenger

2023-10-19

मागील लेखात आपण एलियाला 1798 ते 1844 या इतिहासाशी अनुरूप ठरवीत होतो. विल्यम मिलर यांना पहिल्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्यासाठी उभे करण्यात आले, तेव्हा एलिया प्रतीकात्मकरीत्या त्या इतिहासात प्रवेश करतो. सारथ्याची विधवा त्या विश्वासू मंडळीचे प्रतिनिधित्व करते, जी दोन काठ्या, म्हणजे दोन राष्ट्रे, एकत्र करीत आहे; हीच दोन राष्ट्रे 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी एक राष्ट्र बनणार होती.

आणि त्यांना सांग, परमेश्वर देव असे म्हणतो: पाहा, इस्राएलच्या संततीला मी ज्या ज्या अन्यजातीत ते गेले आहेत, त्या त्या ठिकाणांहून घेईन, आणि त्यांना चहूबाजूंनी एकत्र जमवीन, आणि त्यांच्या स्वतःच्या देशात आणीन; आणि इस्राएलच्या पर्वतांवर, त्या देशात, मी त्यांना एकच राष्ट्र करीन; आणि त्या सर्वांवर एकच राजा राजा असेल; आणि ते यापुढे दोन राष्ट्रे राहणार नाहीत, आणि ते पुढे कधीही दोन राज्यांत विभागले जाणार नाहीत. आणि ते यापुढे आपल्या मूर्तींनी, आपल्या घृणास्पद वस्तूंनी, किंवा आपल्या कोणत्याही अपराधांनी स्वतःस अपवित्र करणार नाहीत; तर ज्या ज्या त्यांच्या वसतिस्थानांत त्यांनी पाप केले आहे, त्या सर्वांतून मी त्यांना सोडवीन, आणि त्यांना शुद्ध करीन; मग ते माझे लोक होतील, आणि मी त्यांचा देव होईन. आणि दावीद माझा सेवक त्यांच्यावर राजा असेल; आणि त्या सर्वांना एकच मेंढपाळ असेल; ते माझ्या न्यायविधींमध्ये चालतील, आणि माझे नियम पाळतील, व ते आचरणात आणतील. आणि ज्या देशात मी माझा सेवक याकोब याला दिला आहे, ज्यात तुमचे पूर्वज राहिले, त्या देशात ते वस्ती करतील; होय, ते, त्यांची मुले, आणि त्यांच्या मुलांची मुले, सर्वकाळ त्यात वस्ती करतील; आणि माझा सेवक दावीद त्यांचा अधिपती सर्वकाळ असेल. याव्यतिरिक्त मी त्यांच्याशी शांतीचा करार करीन; तो त्यांच्याशी सनातन करार असेल; आणि मी त्यांना स्थापन करीन, आणि त्यांची वृद्धी करीन, आणि माझे पवित्रस्थान त्यांच्या मध्यभागी सर्वकाळ स्थापीन. माझा निवासमंडपही त्यांच्याबरोबर असेल; होय, मी त्यांचा देव होईन, आणि ते माझे लोक होतील. आणि जेव्हा माझे पवित्रस्थान त्यांच्या मध्यभागी सर्वकाळ असेल, तेव्हा अन्यजाती जाणतील की मी परमेश्वर इस्राएलला पवित्र करतो. यहेज्केल 37:21-28.

यहेज्केल दोन काठ्यांना—म्हणजे दोन राष्ट्रांना, जी एक राष्ट्र होतात—दिलेल्या वचनबद्ध अशा अनेक आशीर्वादांची ओळख करून देतो. त्यांपैकी चार आशीर्वादांचा आपण प्रथम विचार करू; सिस्टर व्हाइट यांनी त्यांना चार “comings” असे संबोधले आहे, आणि ते सर्व 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी, एकाच वेळी, पूर्ण झाले.

“पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी ख्रिस्त आमचा महायाजक म्हणून परमपवित्र स्थानी येतो, हे दानिएल 8:14 मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्यपुत्र प्राचीन दिवसांच्या सान्निध्यात येतो, हे दानिएल 7:13 मध्ये सादर केले आहे; आणि प्रभु आपल्या मंदिरात येतो, असे मलाखीने पूर्वसूचित केले आहे—हे सर्व एकाच घटनेची वर्णने आहेत; आणि हेच मत्तय 25 मधील दहा कुमारीकांच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या विवाहास येण्याद्वारेही दर्शविले आहे.” The Great Controversy, 426.

सिस्टर व्हाइट यांनी ज्या पहिल्या “येण्याचा” उल्लेख केला आहे, तो म्हणजे “पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी” महायाजकाचे येणे होय, जे तेवीसशे वर्षांच्या शेवटी घडणार होते. तो पद दानियेल आठव्या अध्यायाच्या तेराव्या वचनातील त्या प्रश्नाचे उत्तर देते, जो विचारतो, “नित्य यज्ञाविषयी, आणि उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, पवित्रस्थान व सैन्य या दोहोंना तुडवून टाकण्यासाठी हे दर्शन किती काळ चालणार?” चौदावे वचन हे दर्शविते की पवित्रस्थानाचे शुद्धीकरण तेवीसशे वर्षांच्या शेवटी आरंभ होणार होते. यहेज्केल म्हणतो की देव “इस्राएलच्या मुलांना ज्या ज्या राष्ट्रांमध्ये ते गेले आहेत, त्यांच्यामधून घेईल, आणि त्यांना सर्व बाजूंनी एकत्र करील, ... आणि जी राष्ट्रे एकत्र

केली जातील ती यापुढे स्वतःला अशुद्ध करणार नाहीत," कारण देव "त्यांना शुद्ध करील; आणि ते माझे लोक होतील, आणि मी त्यांचा देव होईन."

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी, सिस्टर व्हाइट यांनी ज्याचा उल्लेख दुसऱ्या "आगमन" असा केला, तो दानियेल अध्याय सात, वचन तेराच्या परिपूर्तीत होता, ज्यामध्ये हे दर्शविले आहे की मनुष्यपुत्र राज्य प्राप्त करण्यासाठी दिवसांच्या प्राचीनाकडे येईल. यहेज्केल म्हणतो की देव "त्यांना इस्राएलच्या पर्वतांवरील त्या देशात एक राष्ट्र करील; आणि एक राजा त्या सर्वांचा राजा असेल." यहेज्केल ख्रिस्ताला "दावीद" या नावाने राजा म्हणून दर्शवितो, जेव्हा तो म्हणतो की "माझा सेवक दावीद त्यांच्यावर राजा असेल." तो पुढे हेही स्पष्ट करतो की ख्रिस्त, दावीद म्हणून, त्यांचा "एक मेंढपाळ" असेल आणि त्याचा "सेवक दावीद" हा देखील "सदैव त्यांचा अधिपती असेल." व्याख्येप्रमाणे राजाला राजा म्हणून त्याचे पद आवश्यक असते, आणि त्याच्याकडे राज्य करण्यासाठी एक अधिराज्य तसेच त्याच्या राज्याचे प्रजाजन असणे आवश्यक असते. जर प्रजाजनच नसतील, तर राज्यही नसते.

मी रात्रीच्या दर्शनांत पाहिले, आणि पाहा, मनुष्यपुत्रासारखा एक जण आकाशातील मेघांसह आला, आणि तो दिवसांच्या प्राचीनाकडे आला; आणि त्यांनी त्याला त्याच्या समोर जवळ आणले. आणि त्याला अधिराज्य, वैभव, आणि राज्य देण्यात आले, जेणेकरून सर्व लोक, राष्ट्रे, आणि भाषा त्याची सेवा करतील: त्याचे अधिराज्य हे अनंतकाळचे अधिराज्य आहे, जे कधीही नाहीसे होणार नाही, आणि त्याचे राज्य असे आहे की जे कधीही नष्ट होणार नाही. दानीएल ७:१३, १४.

सिस्टर व्हाइट यांनी ओळख करून दिलेले तिसरे "आगमन" ते होते, जेव्हा ख्रिस्त "कराराचा दूत" म्हणून लेवीच्या पुत्रांचे शुद्धीकरण करण्यासाठी अचानक आपल्या मंदिरात आला. यहेज्केल म्हणतो की ख्रिस्त "त्यांना शुद्ध करील; आणि ते माझे लोक होतील, आणि मी त्यांचा देव होईन," आणि की "याव्यतिरिक्त" तो "त्यांच्याशी शांतीचा करार" करील, जो "सनातन करार" असेल. हा करार तेव्हा पूर्णत्वास येईल, जेव्हा देव आपले "पवित्रस्थान त्यांच्या मध्यभागी" "स्थापील," आणि "जेव्हा माझे पवित्रस्थान त्यांच्या मध्यभागी असेल, तेव्हा मी परमेश्वर इस्राएलास पवित्र करित आहे हे राष्ट्राना कळेल."

पाहा, मी माझा दूत पाठवीन, आणि तो माझ्यापुढे मार्ग तयार करील; आणि ज्या प्रभूचा तुम्ही शोध करता तो आपल्या मंदिरात अचानक येईल; होय, ज्या कराराच्या दूतामध्ये तुम्ही आनंद मानता, तोच येईल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. पण त्याच्या येण्याचा दिवस कोण सहन करू शकेल? आणि तो प्रकट होईल तेव्हा कोण उभा राहील? कारण तो शुद्ध करणाऱ्याच्या अग्नीसारखा आणि धोबीच्या साबणासारखा आहे. आणि तो रूपे शुद्ध करणारा व पवित्र करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोने व रूपे यांसारखे निर्मळ करील, म्हणजे ते परमेश्वराला नीतिमत्त्वाने अर्पण अर्पितील. तेव्हा यहुदा व यरुशलेम यांचे अर्पण परमेश्वराला प्राचीन दिवसांप्रमाणे व पूर्वीच्या वर्षांप्रमाणे प्रिय वाटेल. मलाखी ३:१-४.

१७९८ ते १८४४ या इतिहासकाळात, ख्रिस्ताकरिता मार्ग सिद्ध करणारा दूत, "कराराचा दूत," हा विल्यम मिलर यांच्या रूपाने दर्शविलेला एलियाह होता. जेव्हा ख्रिस्त अचानक आपल्या मंदिरात आला, तेव्हा त्याने "लेवीच्या पुत्रांना" "शुद्ध करणाऱ्या अग्नीप्रमाणे" शुद्ध केले.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी पूर्ण झालेला दुसरा "आगमन" म्हणजे वराचे आगमन होय. येहेज्केल दोन वेळा हे ओळखून सांगतो की दोन काठ्यांपासून एकत्र गोळा केलेले राष्ट्र देवाचे "लोक" असेल, आणि तो "त्यांचा देव" असेल. हे विवाहाद्वारे पूर्ण झाले. २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी, सिस्टर व्हाइट ज्या चार भविष्यवाण्यांचा उल्लेख करतात आणि ज्या पूर्ण झाल्या, त्या सर्व येहेज्केलच्या दोन काठ्यांच्या साक्षीद्वारे ओळखल्या जातात.

एलियाह हा कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करणाऱ्या दूताचे प्रतिनिधित्व करतो. ख्रिस्ताने योहान बाप्टिस्त याची ओळख त्याच्या पहिल्या आगमनासाठी मार्ग तयार करणारा दूत अशी करून दिली. सिस्टर व्हाइट यांनी विल्यम मिलर याची एलियाह म्हणून ओळख करून दिली, आणि मिलरने ख्रिस्त "महायाजक," "मनुष्यपुत्र," "कराराचा दूत," आणि "वर" म्हणून येण्यासाठी मार्ग तयार केला.

साडेतीन वर्षांनंतर, एलियाह सारेप्ता येथून, जिथे तो विधवा व तिच्या मुलासोबत राहिला होता, आला आणि अहाबास सर्व इस्राएलाला कर्मेल पर्वतावर बोलावण्याची आज्ञा केली. यहेज्केल म्हणतो की, जेव्हा देव दोन काठ्यांपासून एकत्र जमविलेल्या राष्ट्रांच्या मध्यभागी आपले पवित्रस्थान स्थापिल, तेव्हा अन्यजाती जाणतील की देव हाच देव आहे. कर्मेल पर्वतावर एलियाहने इस्राएलास देव हा देव आहे की बआल हा देव आहे, हे निवडण्यास सांगितले; परंतु त्याने हा प्रश्न केवळ खरा देव कोण आहे या संदर्भातच नव्हे, तर खरा संदेष्टा कोण आहे या संदर्भातही मांडला.

आणि एलियाह सर्व लोकांजवळ येऊन म्हणाला, “तुम्ही दोन मतांमध्ये किती काळ लटपटत राहणार? जर परमेश्वर देव असेल, तर त्याचे अनुसरण करा; पण जर बाळ असेल, तर त्याचे अनुसरण करा.” आणि लोकांनी त्याला एकही शब्द उत्तर दिले नाही. मग एलियाह लोकांना म्हणाला, “मी, होय मीच एकटा, परमेश्वराचा संदेष्टा उरलो आहे; पण बाळाचे संदेष्टे चारशे पन्नास पुरुष आहेत.” 1 राजे 18:21, 22.

अहाबासह सर्व इस्राएलाला, जेव्हा स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि एलियाच्या अर्पणाला भस्मसात केले, तेव्हा एलियाचा देव हाच देव आहे, हे कळले. कर्मेल पर्वतावरील अग्नीचे अवतरण हे त्या काळाचे चिन्ह आहे, जेव्हा देवाने दोन काठ्यांनी बनलेल्या राष्ट्रांच्या मध्यभागी आपले पवित्रस्थान स्थापित केले. कर्मेल पर्वतावरील अग्नीच्या चमत्काराने हे सिद्ध केले की देवच देव आहे, आणि बाल हा खोटा देव आहे.

सारेप्तातील त्या चमत्कारात, जेव्हा एलीयाने विधवेच्या मृत पुत्रावर तीन वेळा अंग टाकले, तेव्हा त्या स्त्रीला सिद्ध झाले की एलीया हा देवाचा मनुष्य आहे; आणि करमेलवरील चमत्कारानेही हाच परिणाम साधला. करमेलवरील अग्नीने केवळ देवच देव आहे हे सिद्ध केले नाही, तर बआलच्या संदेष्ट्यां आणि वनराईच्या संदेष्ट्यांच्या विरोधात, एलीया हा देवाचा खरा संदेष्टा आहे हेही प्रदर्शित केले. 1840 ते 1844 या इतिहासात, मिलर आणि मिलराइट्स हेच खरे संदेष्टे असल्याचे सिद्ध करण्यात आले, धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या खोट्या संदेष्ट्यांच्या विरोधात, ज्यांनी त्याच इतिहासात आपण ईजेबेलच्या कन्या आहोत हे प्रकट केले होते.

कर्मेलवरील एलियाह हा खरा प्रोटेस्टंट शिंग ओळखण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतो; कारण बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य, म्हणजे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशू, याला प्रोटेस्टंटवादाचे एक शिंग आणि रिपब्लिकनवादाचे एक शिंग आहे, आणि १७९८ मध्ये त्याचे राज्य नुकतेच सुरू झाले होते. १७९८ मध्ये, येझेबेलच्या साडेतीन वर्षांच्या राज्याच्या शेवटी, एलियाह सारेप्ता येथून आला, जेणेकरून पृथ्वीवरील पशूवर कोणती मंडळी प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग आहे याचा स्पष्ट भेद प्रस्थापित करावा.

सारेप्ता येथील विधवा थ्यातीरा यांच्या इतिहासापासून विवाहाकडे प्रवास करीत होती, जिथे तिचे वैधव्य दूर केले जाणार होते. तिचा पुनर्जीवित पुत्र त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांचा दुष्काळाच्या साडेतीन वर्षांच्या काळात येझेबेलने वध केला होता. ती अग्नीसाठी गोळा करीत असलेल्या त्या दोन काठ्या म्हणजे अक्षरशः इस्राएलची ती दोन घरे होती जी एक राष्ट्र म्हणून एकत्र गोळा केली जाणार होती, आणि ते राष्ट्र आध्यात्मिक इस्राएल होते. विधवा त्या दोन काठ्यांचा उपयोग अग्नी प्रज्वलित करण्यासाठी करणार होती; हे कर्मेल येथे आणि २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी घडले, जेव्हा कराराचा दूत “शुद्ध करणाऱ्या अग्नीने” लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करीत होता.

अग्नी हा देवाच्या आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाचे प्रतीक आहे, जो कार्मेल येथे आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी परमोच्च बिंदूला पोहोचलेल्या मध्यरात्रीच्या घोषणेत घडून आला.

पेंतेकोस्ताचा दिवस पूर्णपणे आला तेव्हा, ते सर्व एकचित्ताने एकाच ठिकाणी जमले होते. आणि अचानक स्वर्गातून प्रचंड वेगाने वाहणाऱ्या वाऱ्यासारखा एक नाद झाला, आणि ज्या घरात ते बसले होते ते सर्व भरून गेले. आणि अग्निसारख्या फाटलेल्या जिभा त्यांना दिसल्या; आणि त्या प्रत्येकावर येऊन स्थिरावल्या. आणि ते सर्व पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झाले, आणि आत्म्याने त्यांना उच्चार देताच ते इतर भाषांत बोलू लागले. प्रेषितांची कृत्ये 2:1-4.

आत्म्याचे ओतणे हे एका संदेशाच्या घोषणेला दर्शविते, आणि विधवा अग्नी पेटविणार होती, जेणेकरून ती खाण्यासाठी काही अन्न तयार करू शकेल; तेही एक संदेश आहे.

आणि मी त्या देवदूताकडे गेलो, आणि त्याला म्हणालो, “ते छोटे पुस्तक मला दे.” तेव्हा तो मला म्हणाला, “ते घे, आणि ते खाऊन टाक; ते तुझ्या पोटाला कडू करील, पण तुझ्या तोंडात ते मधासारखे गोड लागेल.” मग मी त्या देवदूताच्या हातातून ते छोटे पुस्तक घेतले, आणि ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधासारखे गोड होते; परंतु जसेच मी ते खाल्ले, तसे माझे पोट कडू झाले. प्रकटीकरण 10:9, 10.

अहाबाने ईजेबेलला तात्काळ जाहीर केलेला संदेश असा होता की, एलीयाचा देव हाच खरा देव आहे, कारण अहाबाने नुकतेच एलीयाच्या देवाने अग्नीने उत्तर दिलेले पाहिले होते. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी जो संदेश तात्काळ उघड झाला, तो तिसऱ्या देवदूताचा संदेश होता. कोणत्याही प्रसंगी, अहाबाने दिलेला संदेश असो किंवा तिसऱ्या देवदूताचा संदेश असो, तो ईजेबेलला क्रोधित करतो.

परंतु पूर्वेकडून आणि उत्तरेकडून येणाऱ्या वार्ता त्याला व्याकुळ करतील; म्हणून तो पुष्कळांना नष्ट करण्यासाठी आणि पूर्णपणे नामशेष करण्यासाठी मोठ्या संतापाने निघून जाईल. दानियेल 11:44.

दानिएलमधील “पूर्वेकडून व उत्तरेकडून येणारी वार्ता” ही अशी संदेशवार्ता दर्शविते की जी उत्तर दिशेच्या राजाला, म्हणजे ईजेबेलला, संतप्त करते; आणि ती पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम छळाची सुरुवात करते. त्या संदेशाचे प्रतीक अहाबाने ईजेबेलकडे पाठविलेल्या संदेशात, तसेच १८४४ मध्ये न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभी तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या आगमनात दर्शविण्यात आले होते.

अहाबाने एलियाने केलेल्या सर्व गोष्टी आणि त्याने सर्व संदेशांना तलवारीने कसे ठार मारले हे सर्व ईजेबेलला सांगितले. तेव्हा ईजेबेलने एलियाकडे एक दूत पाठवून असे सांगितले, “जर उद्या याच वेळी मी तुझा जीव त्यांच्यापैकी एखाद्याच्या जीवाप्रमाणे केला नाही, तर देव मला तसेच आणि त्याहून अधिकही करे.” 1 राजे 19:1, 2

एलियाह, एक प्रतीक म्हणून, इ.स. ५३८ ते १७९८ या अरण्यकालीन काळाद्वारे दर्शविला जातो. त्यानंतर १७९८ मध्ये, इतिहासात एलियाह विल्यम मिलर म्हणून प्रकट होतो. १८४४ मध्ये, एलियाह “मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा” अग्नी स्वर्गातून खाली आणण्यास बोलावत आहे. त्यानंतर १८६३ मध्ये, एलियाह आणि त्याचा संदेश नाकारला गेला. त्याचा संदेश म्हणजे “सात वेळा” याविषयीचा मोशेचा संदेश होता, जो यहेज्केलच्या दोन काठ्यांच्या संदेशाद्वारेही दर्शविला गेला आहे. त्यांच्या विखुरण्याच्या समाप्तीवर त्या दोन काठ्या एकत्र गोळा करण्याची गोष्ट सारपतच्या विधवेचा संदेश होता, आणि भोजन तयार करण्यापूर्वी तिने त्या दोन काठ्या आधीच गोळा केल्या.

जेम्स आणि एलेन व्हाईट यांच्या मते, मिलराइट अँडव्हेटिझम हे 1856 मध्ये लाओदिकीया अँडव्हेटिझम बनले; आणि त्यानंतर त्यांनी 1863 मध्ये मोशेच्या “seven times” विषयी एलियाच्या संदेशास नाकारले, तेव्हा 1856 मध्ये देवाने (हायरम एडसन यांच्या अपूर्ण राहिलेल्या आठ लेखांद्वारे) प्रकट करण्याचा प्रयत्न केलेल्या “seven times” संबंधी ज्ञानवृद्धी समजून घेण्याची तार्किक क्षमता त्यांनी दूर केली. तर्काच्या बळावर त्यांना त्या मूलभूत सत्यप्रणालीचा पाडाव करण्यास आरंभ करावा लागला, जी देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना उभी करण्यास मार्गदर्शन केले होते. मिलर यांनी शोधलेला पहिला ‘stone’ हा तोच पायाचा दगड होता, ज्यावर लाओदिकीया अँडव्हेटिझम आपल्या संपूर्ण इतिहासभर अडखळत राहणार होते. त्या पहिल्या सत्यदगडाच्या नकारामुळे लाओदिकीयेचे आंधळेपण उत्पन्न झाले—एक असे लक्षण, जे बरे होऊ शकते, परंतु ज्याचा पाठपुरावा क्वचितच केला जातो.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी आरंभ झालेल्या मंदिराच्या शुद्धीकरणामध्ये दानियेल ८:१३ मधील पवित्रस्थानाबरोबरच पायदळी तुडविण्यात आलेल्या “सेनेचे” शुद्धीकरणही अंतर्भूत होते. त्या सेनेचे प्रतीक सारापथच्या विधवेने अग्नीसाठी गोळा केलेल्या “दोन काठ्या” यांद्वारे दर्शविले गेले होते. त्या दोन काठ्या म्हणजे प्राचीन अक्षरशः इस्राएलच्या दोन घराणी होती. अक्षरशः एफ्राईम आणि यहुदा यांना एक आध्यात्मिक राष्ट्र म्हणून एकत्र केले जावे, आणि न्यायाच्या

प्रारंभी कराराच्या दूताद्वारे शुद्ध केले जावे, असे होते. हीच ती दोन राष्ट्रे होती, जी “सेना” होती, आणि जी पायदळी तुडविली गेली होती.

यहेज्केल याचे अभिवचन असे होते की देव “इस्राएलच्या संततीस त्यांनी ज्या राष्ट्रांमध्ये जाऊन वास केला आहे, त्या राष्ट्रांमधून त्यांना घेईल”, आणि “त्यांना एकत्र जमवील” व “त्यांच्या स्वतःच्या देशात आणील.” प्रत्यक्ष इस्राएलचा देश म्हणजे गौरवशाली देश, किंवा अभिवचनाचा देश, अथवा यहुदा होय. इ.स. १७९८ मध्ये आध्यात्मिक गौरवशाली देश म्हणजे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील दोन शिंगे असलेल्या पृथ्वीवरील पशूचा देश होय.

ज्या दिवशी मी त्यांना मिसर देशातून बाहेर काढून, त्यांच्यासाठी मी निवडून ठेवलेल्या, दूध व मध वाहणाऱ्या, सर्व देशांच्या वैभव असलेल्या देशात नेण्यासाठी त्यांच्याविषयी माझा हात उंचाविला... तरीही मी अरण्यात त्यांच्याविषयी माझा हात उंचाविला, की मी त्यांना त्या देशात नेणार नाही, जो मी त्यांना दिला होता, जो दूध व मध वाहणारा, सर्व देशांच्या वैभव असलेला आहे. यहेज्केल 20:6, 15.

इस्राएलच्या त्या दोन प्रत्यक्ष घराणी त्या भूमीत राहत होती जी “सर्व देशांची शोभा” होती, ती भूमी जी “दूध व मधाने” “वाहत” होती. इस्राएलची ती दोन प्रत्यक्ष घराणी जेव्हा आध्यात्मिक इस्राएल म्हणून एकत्र जमविण्यात आली, तेव्हा त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या भूमीत स्थापन केले जाईल असे वचन देण्यात आले. आध्यात्मिक “शोभायुक्त भूमी” ही ती जागा आहे जिथे पृथ्वीच्या पशूच्या राज्यकाळात प्रारंभी मिलराइटांची चळवळ आणि शेवटी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ स्थित आहेत. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करणारी चळवळ केवळ पृथ्वीच्या पशूच्या भूमीतच उभी केली जाऊ शकत होती. इतर कोणत्याही भूमीतून स्वतःला तिसऱ्या देवदूताची चळवळ म्हणविणारी कोणतीही चळवळ बनावट आहे, कारण अल्फा आणि ओमेगा नेहमीच प्रारंभाद्वारे शेवटाचे चित्रण करतो.

“देवाच्या अतुलनीय कृपा आणि आशीर्वाद आमच्या राष्ट्रावर वर्षावले गेले आहेत; ते स्वातंत्र्याची भूमी आणि संपूर्ण पृथ्वीचे गौरवस्थान ठरले आहे. परंतु देवाला कृतज्ञता अर्पण करण्याऐवजी, देवाचा आणि त्याच्या नियमशास्त्राचा मान राखण्याऐवजी, अमेरिकेतील नामधारी ख्रिस्ती लोक अहंकार, लोभ, आणि आत्मतुष्टतेने फुगून गेले आहेत....”

“तो काळ आला आहे की न्याय रस्त्यांत कोसळला आहे, आणि समता आत प्रवेश करू शकत नाही; आणि जो कोणी वाईटापासून दूर होतो, तो स्वतःलाच भक्ष्य बनवितो. परंतु परमेश्वराचा हात इतका लहान झालेला नाही की तो तारण करू शकत नाही, आणि त्याचे कान इतके जड झालेले नाहीत की तो ऐकू शकत नाही. संयुक्त संस्थानांतील लोक हे एक अनुग्रहप्राप्त लोक राहिले आहेत; परंतु जेव्हा ते धार्मिक स्वातंत्र्यावर बंधने आणतात, प्रॉटेस्टंटमताचा त्याग करतात, आणि पोपशाहीला पाठबळ देतात, तेव्हा त्यांच्या अपराधाचे परिमाण पूर्ण होईल, आणि ‘राष्ट्रीय धर्मत्याग’ स्वर्गातील पुस्तकांत नोंदविला जाईल. या धर्मत्यागाचा परिणाम राष्ट्रीय विनाश असा होईल.” Review and Herald, May 2, 1893.

दानिएल अध्याय आठ, वचने तेरा आणि चौदा यांत पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोघांच्या तुडविले जाण्याची ओळख दिली आहे. हे सैन्य म्हणजे अक्षरशः इस्राएलची दोन घरे होती. अंधकारयुगातील एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या काळात यरुशलेम तुडविले गेले.

आणि मला काठीसारखा एक ऊस देण्यात आला; आणि देवदूत उभा राहून म्हणाला, उठ, आणि देवाच्या मंदिराचे, वेदीचे, आणि त्यात उपासना करणाऱ्यांचे मोजमाप कर. परंतु मंदिराबाहेरचे अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नकोस; कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगरीला बेचाळीस महिने तुडवतील. प्रकटीकरण 11:1, 2.

प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात योहानास केवळ मंदिराचेच नव्हे, तर “त्यामध्ये उपासना करणाऱ्यांचेही” मोजमाप करण्यास सांगितले आहे. योहानास भविष्यसूचक रीतीने २२ ऑक्टोबर, १८४४ या काळबिंदूवर उभे केले गेले होते, जेव्हा त्याला मंदिराचे आणि त्यामध्ये उपासना करणाऱ्यांचे मोजमाप करण्याची आज्ञा देण्यात आली.

आणि मी त्या देवदूताच्या हातातून ते छोटे पुस्तक घेतले व ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधाप्रमाणे गोड होते; पण ते मी खाताच, माझे पोट कडू झाले. प्रकटीकरण १०:१०.

प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायातील दहाव्या वचनात, योहानाने २२ ऑक्टोबर, १८४४ या दिवसाच्या कडवट निराशेचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्याला तत्क्षणी पवित्रस्थान तसेच सैन्य या दोन्हींचे मोजमाप करण्यास सांगण्यात आले. दानियेल आठव्या अध्यायातील तेराव्या वचनातील प्रश्नाचा विषय म्हणजे पवित्रस्थान व सैन्य या दोन्हींचे तुडविणे हा आहे. योहान आम्हांस सांगतो की “परराष्ट्रीय लोक” “पवित्र नगर” “बेचाळीस महिने” “पायाखाली तुडवतील.” हे बेचाळीस महिने म्हणजे एलियाच्या साडेतीन वर्षांचा कालावधी होय. तो ५३८ ते १७९८ या काळातील अंधकारमय युग होता. भविष्यवाणीनुसार २२ ऑक्टोबर, १८४४ येथे उभा असताना, योहानास अंगण सोडून देण्यास आणि “त्याचे मोजमाप करू नकोस, कारण ते परराष्ट्रीय लोकांना देण्यात आले आहे; आणि पवित्र नगर ते बेचाळीस महिने पायाखाली तुडवतील” असे सांगण्यात आले.

योहानाला “मंदिर, वेदी, आणि त्यात उपासना करणारे” यांचे मोजमाप करण्यास सांगितले गेले, तेव्हा दानियेल आठवा अध्याय आणि तेरावा वचन यांच्या शब्दांत त्याला पवित्रस्थान व सैन्य यांचे मोजमाप करण्यास सांगितले गेले होते. जर योहानाला बारा शंभर साठ वर्षांची गणना ‘करू नको’ असे सांगितले गेले असेल, तर त्याने १७९८ पासून १८४४ मध्ये तो जिथे उभा होता तेथपर्यंत मोजमाप करावयाचे होते. १७९८ ते १८४४ हा कालखंड, मोजल्यास, सेहेचाळीस वर्षे दर्शवितो. या सेहेचाळीस वर्षांची सुरुवात १७९८ मध्ये झाली, जेव्हा इस्राएलच्या उत्तरेकडील घराण्याविरुद्ध मोशेची “सात वेळा” पूर्ण झाली. या सेहेचाळीस वर्षांचा शेवट १८४४ मध्ये झाला, जेव्हा इस्राएलच्या दक्षिणेकडील घराण्याविरुद्ध मोशेची “सात वेळा” पूर्ण झाली. योहानाचे मोजमाप सेहेचाळीस वर्षांच्या बरोबरीचे आहे. सेहेचाळीस हा अंक मंदिराचे प्रतीक आहे. येशू म्हणाला, “हे मंदिर पाडा, आणि मी ते तीन दिवसांत पुन्हा उभारीन,” पण वाद घालणाऱ्या यहूद्यांनी असा युक्तिवाद केला की मंदिर उभारण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली होती.

येशूने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले, “हे मंदिर पाडा, आणि तीन दिवसांत मी ते पुन्हा उभारीन.” मग यहूदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत पुन्हा उभारशील काय?” परंतु तो आपल्या देहरूपी मंदिराविषयी बोलत होता. योहान २:१९-२१.

आदम पतन पावल्यावर, त्याच्या सर्व वारशाने प्राप्त झालेल्या अधःपतनांसहित येशूने आदमाचे देहधारण केले, जेणेकरून त्याने जसा जय मिळविला तसा आपणही जय मिळवावा यासाठी तो एक आदर्श ठरावा. दोन साक्षीदारांच्या आधारे, ख्रिस्ताच्या देहामध्ये चार हजार वर्षांच्या पापामुळे आलेली वारशाने प्राप्त अधःपतने नव्हती असे शिकविणे म्हणजे बाबेलच्या द्राक्षारसाचा प्रसार करणे होय; कारण ख्रिस्ताने त्या वारशाने प्राप्त दुर्बलता स्वीकारल्या नाहीत असे शिकविणे हे कॅथोलिक मतप्रणालीतील एक मुख्य तत्त्व आहे.

आणि जो प्रत्येक आत्मा येशू ख्रिस्त देहधारण करून आला आहे, हे कबूल करीत नाही, तो देवापासून नाही; आणि हाच तो ख्रिस्तविरोधकाचा आत्मा आहे, ज्याविषयी तुम्ही ऐकले आहे की तो येणार आहे; आणि तो आताही जगात आहे. १ योहान ४:३.

कारण पुष्कळ फसविणारे जगात आले आहेत; जे येशू ख्रिस्त देहधारण करून आला आहे, असे कबूल करीत नाहीत. हा फसविणारा आणि ख्रिस्तविरोधी आहे. २ योहान १:७.

ख्रिस्ताच्या देहाचे मंदिर हे प्रत्येक मनुष्याच्या देहाचे मंदिर होते.

“ख्रिस्त ज्या वेळी उजाड अरण्यात सैतानाच्या परीक्षांना तोंड देत होता, त्या वेळी तो एदेनमध्ये आदामावर परीक्षा आली तेव्हा आदाम ज्या इतक्या अनुकूल स्थितीत होता, त्या स्थितीत नव्हता. देवपुत्राने स्वतःस नम्र केले आणि मानवजातीने एदेनपासून, तसेच त्यांच्या मूळ पवित्रता व सरळपणाच्या स्थितीपासून, चार हजार वर्षे भटकंती केल्यानंतर मनुष्यस्वभाव धारण केला. पाप युगानुयुगे मानवजातीवर आपल्या भयंकर खुणा उमटवीत आले होते; आणि शारीरिक, मानसिक व नैतिक अधःपतन संपूर्ण मानवकुळात पसरले होते.”

“एदेनात आदामावर परीक्षकाने आक्रमण केले तेव्हा तो पापाच्या डागापासून मुक्त होता. तो देवासमोर आपल्या परिपूर्णतेच्या सामर्थ्यात उभा होता. त्याच्या अस्तित्वातील सर्व अवयव व शक्ती समप्रमाणात विकसित झालेल्या होत्या आणि सुसंवादी रीतीने संतुलित होत्या.”

“ख्रिस्ताने, प्रलोभनाच्या अरण्यात, आदामाच्या जागी उभे राहून ती परीक्षा सहन केली जी तो सहन करण्यात अपयशी ठरला होता. येथे ख्रिस्ताने पाप्याच्या वतीने विजय मिळविला, आदामाने आपल्या घराच्या प्रकाशाकडे पाठ फिरविल्यानंतर चार हजार वर्षांनी. देवाच्या उपस्थितीपासून विभक्त झाल्यामुळे, मानवकुळ प्रत्येक पुढील पिढीत, आदामाकडे एदेनमध्ये असलेल्या मूळ पवित्रतेपासून, ज्ञानापासून आणि समजुतीपासून अधिकाधिक दूर जात होते. ख्रिस्ताने मनुष्याला साहाय्य करण्यासाठी पृथ्वीवर आला त्या वेळी मानवजातीवर जसे पाप आणि दुर्बलता होत्या, त्या त्याने अंगी वाहिल्या. मानवजातीच्या वतीने, पतित मनुष्याच्या दुर्बलता स्वतःवर घेऊन, ज्या सर्व बाबतीत मनुष्यावर सैतानाकडून आक्रमण होणार होते, त्या सर्व बाबतीत त्याला सैतानाच्या प्रलोभनांना तोंड द्यावयाचे होते.” Selected Messages, book 1, 267, 268.

योहान अध्याय दोनमध्ये ख्रिस्त आपल्या देहाविषयी मंदिर म्हणून बोलत होता, आणि त्याचे देह-मंदिर हे चार हजार वर्षांच्या संमिश्र दुर्बलतेच्या अधःपतनांनी युक्त अशा मानवाचे होते. ख्रिस्ताने ज्याचा उल्लेख केला ते मानवी मंदिर हे छेचाळीस गुणसूत्रांनी बनलेले आहे. मोशे नियमशास्त्र व मंदिर उभारण्याच्या सूचना प्राप्त करण्यासाठी सिनी पर्वतावर गेला तेव्हा तो त्या पर्वतावर छेचाळीस दिवस होता. यहेज्केल ख्रिस्त आपल्या मंदिरास त्या दोन काठ्यांच्या “मध्ये” ठेविल असा उल्लेख करतो. उत्तरेकडील राज्य आणि दक्षिणेकडील राज्य यांच्या सात काळांच्या समाप्तीपासून, योहानाला मोजण्यास सांगितलेल्या कालखंडापर्यंतचा अवधी छेचाळीस वर्षांचा होता, आणि तो 1798 व 1844 यांच्या मधील “मध्य” किंवा कालावधीचे प्रतिनिधित्व करित होता. त्या छेचाळीस वर्षांत, येशूने ते आध्यात्मिक मंदिर उभारले, जे तो कराराचा दूत म्हणून आला तेव्हा अचानक शुद्ध करील. कराराचा दूत म्हणून, तो आपल्या लोकांच्या हृदयांवर आपला नियम लिहील. त्या नियमाचे प्रतिनिधित्व दोन पट्टिकांनी केले आहे. पहिल्या पट्टिकेत चार आज्ञा आहेत, दुसऱ्या पट्टिकेत सहा. एकत्रितपणे त्या छेचाळीस या संख्येचे प्रतिनिधित्व करतात.

१७९८ ते १८४४ या काळातील आध्यात्मिक इस्राएलचे एकत्रीकरण हे आध्यात्मिक इस्राएलच्या एकत्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करते, परंतु ते मंदिराच्या स्थापनेचेही प्रतिनिधित्व करते.

ज्याच्याकडे तुम्ही येता, तो जिवंत दगडाप्रमाणे आहे; मनुष्यांनी जरी त्याला नाकारले, तरी देवाने त्याला निवडलेले आणि बहुमोल ठरविले आहे. तुम्हीही जिवंत दगडांप्रमाणे आध्यात्मिक घर म्हणून बांधले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग होण्यासाठी, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य असे आध्यात्मिक यज्ञ अर्पण करण्यासाठी.

म्हणूनच शास्त्रातही असे लिहिले आहे: पाहा, मी सियोनमध्ये एक प्रमुख कोनशिला ठेवितो, निवडलेली, मौल्यवान; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो लज्जित होणार नाही.

म्हणून जे विश्वास ठेवतात त्यांच्यासाठी तो अमूल्य आहे; परंतु जे आज्ञा पाळत नाहीत त्यांच्यासाठी, बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारलेला जो दगड, तोच कोपऱ्याचा प्रमुख दगड झाला आहे; आणि अडखळण्याचा दगड व अपराधाचा खडकही झाला आहे—त्यांच्यासाठी, जे वचनावर अडखळतात, कारण ते आज्ञाभंग करणारे आहेत; आणि याचसाठी त्यांची नेमणूकही झाली होती.

परंतु तुम्ही निवडलेला वंश, राजकीय याजकपद, पवित्र राष्ट्र, देवाची खास प्रजा आहात; यासाठी की ज्याने तुम्हांस अंधारातून आपल्या अद्भुत प्रकाशात बोलाविले, त्याचे गुणगान तुम्ही प्रगट करावे; जे पूर्वी लोक नव्हते, परंतु आता देवाचे लोक आहात; ज्यांना पूर्वी दया प्राप्त झाली नव्हती, परंतु आता दया प्राप्त झाली आहे. १ पेत्र २:४-१०.

इ.स. १७९८ ते १८४४ या काळात उभारण्यात आलेल्या मंदिरात अशा एका वर्गाचा समावेश आहे, ज्यांना अवज्ञेसाठी “नियुक्त” करण्यात आले होते. त्यांची अवज्ञा “सात वेळा,” “कोनशिला,” “जी शिला बांधणाऱ्यांनी नाकारली,” जी “अडथळ्याचा खडक” आणि “ठेच लागण्याची शिला” आहे, यांचा त्यांनी केलेला नकार यामध्ये प्रकट झाली.

जो वर्ग “देवाने निवडलेला” होता, त्याने मनुष्यांनी “नाकारणारा” तो “दगड” “जिवंत दगड” म्हणून, आणि “देवाने निवडलेला” व “मोलाचा” असा “दगड” म्हणून ओळखला. “देवाने निवडलेले,” ती “निवडलेली पिढी,” “पूर्वीच्या काळी” “लोक नव्हती, परंतु” तेव्हा “देवाची प्रजा” होणार होती. जेव्हा देवाने त्या दोन काठ्या एकत्र केल्या, तेव्हा त्याने त्यांना “परधर्मीयांमधून” बाहेर काढले. 1798 पासून 1844 पर्यंतच्या त्या छेचाळीस वर्षांच्या काळात, जेव्हा त्याने त्या दोन राष्ट्रांना एक म्हणून एकत्र आणले, तेव्हा ते त्याची प्रजा होणार होते.

एकच पाया आहे, आणि तो पाया येशू ख्रिस्त आहे; परंतु आज्ञाभंग करणाऱ्यांनी नाकारलेल्या त्या इतिहासाचा पाया ठरलेला “ठेच लागण्याचा दगड” म्हणजे मोशेचे “सात वेळा” होय. १८६३ मध्ये जेव्हा “सात वेळा” नाकारले गेले, तेव्हा तो येशू ख्रिस्ताचाच नकार होता.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी सुरू झालेल्या पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाला केवळ तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीचीच पूर्तता मानणारी बनवाबनवीची मांडणी, रिकामे पवित्रस्थान, सेवकविरहित पवित्रस्थान, प्रजाविरहित राज्य अशी ओळख निर्माण करते. देवाने पवित्रस्थानाचा जो उद्देश सांगितला आहे, त्यापेक्षा उच्च प्राधान्याचा पवित्रस्थानासाठी प्रेरणेद्वारे दिलेला कोणताही उद्देश नाही.

आणि त्यांनी माझ्यासाठी एक पवित्रस्थान करावे, म्हणजे मी त्यांच्यामध्ये वास करीन. निर्गम २५:८.

पवित्र शास्त्रांत देवाचे पवित्रस्थान हे नेहमी त्याच्या लोकांशी निगडित असते, जे सैन्य आहेत. यहेज्केलच्या दोन काठ्या, ज्यांची ओळख दोन राष्ट्रे अशी करून दिली आहे, त्या एक राष्ट्र होणार होत्या आणि देवाचे पवित्रस्थान त्यांच्या मध्यभागी असेल. दानियेल आठव्या अध्यायातील तेराव्या वचनातील प्रश्नाचा प्रत्यक्षात काय आशय आहे, हे लपविण्यासाठी त्या प्रश्नाचे विपरीत चित्रण करणे, म्हणजेच त्याच वेळी तेराव्या वचनातील “एक पवित्र” यालाही नाकारणे होय, ज्याला त्या प्रश्नाचे उत्तर देण्यास सांगण्यात आले होते.

मग मी एका पवित्र जनाला बोलताना ऐकले; आणि जो पवित्र जन बोलत होता, त्याला दुसऱ्या पवित्र जनाने म्हटले, “नित्य यज्ञाविषयी, उध्वस्त करणाऱ्या अपराधाविषयी, आणि पवित्रस्थान व सैन्य या दोन्ही गोष्टी पायाखाली तुडविल्या जाव्यात, या दर्शनाचा काल किती?” आणि त्याने मला म्हटले, “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.” दानियेल ८:१३, १४.

ज्याला हा प्रश्न विचारण्यात आला त्या स्वर्गीय अस्तित्वाला “तो एक विशिष्ट संत” असे म्हटले आहे, आणि हा शब्दप्रयोग हिब्रू शब्द “Palmoni” यावरून अनुवादित करण्यात आला आहे, ज्याचा अर्थ अद्भुत गणनाकर्ता, रहस्यांचा गणनाकर्ता असा होतो. या उताऱ्यात, जो अॅडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ व पाया आहे, ख्रिस्त स्वतःचे प्रतिनिधित्व अद्भुत गणनाकर्ता म्हणून करतो. तो असे नेमक्या त्या ठिकाणी करतो जिथे तो बायबलमधील सर्वात दीर्घ कालभविष्यवाणी आणि तेवीसशे दिवसांच्या कालभविष्यवाणी यांतील संबंध ओळखून देतो. सर्वात दीर्घ कालभविष्यवाणी म्हणजे मोशेची शपथ, जी लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील सात वेळा ही आहे. ही ती भविष्यवाणी आहे जी इस्राएलच्या दोन्ही घराण्यांच्या विखुरले जाण्याची व दास्यात टाकले जाण्याची ओळख करून देते; ही दोन्ही घराणी तेराव्या वचनात “सेना” म्हणून ओळखली गेली आहेत, जी तुडविली जाईल; तर चौदावे वचन पवित्रस्थान तुडविले जाण्याच्या भविष्यवाणीची ओळख करून देते. या दोन्ही भविष्यवाण्या २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी पूर्ण झाल्या, जेव्हा सारफेथची विधवा कराराच्या दूताच्या अग्नीसाठी त्या दोन काठ्या गोळा करित होती.

जेव्हा अॅडव्हेंटिझमने त्या अगदी पहिल्या भविष्यसूचक काळाच्या सत्याला नाकारले, जे देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना समजावून दिले होते, तेव्हा त्यांनी स्वतःलाच आंधळे केले. १८५६ मध्ये, हायराम एडसन यांच्या आठ लेखांच्या संदर्भात, पल्मोनीने सात काळांविषयीचा प्रकाश वाढविण्याचा प्रयत्न केला, परंतु निष्फळ ठरला. त्यांनी लाओदीकेयास दिलेला संदेश नाकारला, आणि लाओदीकेयाच्या पाच घातक प्रकटीकरणांना स्वीकारले; अशा प्रकारे त्यांनी स्वतःची ओळख पाच मूर्ख कुमारिका अशी करून दिली.

यश्या सातमधील पासष्ट वर्षांचा कालखंड, जो आपल्या आरंभी इ.स.पू. 742, इ.स.पू. 723 आणि इ.स.पू. 677 यांची ओळख करून देतो, तोच शेवटच्या इतिहासात 1798, 1844 आणि 1863 या वर्षांमध्ये पुनरावृत्त झाला. तो शेवटचा इतिहास यहेज्केल अध्याय सदतीसमधील दोन काठ्यांच्या एकत्रित केल्या जाण्याने दर्शविला आहे, आणि सारेपतेची विधवा (जसे तिला नवीन कराराच्या ग्रीकमध्ये म्हटले आहे) ही आध्यात्मिक यहुदामध्ये (वैभवशाली देशात) आध्यात्मिक इस्राएलबरोबर देवाने करारसंबंध स्थापन करण्याच्या इतिहासाचे प्रतीक आहे, हा इतिहास बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या इतिहासकाळात घडतो. हा इतिहास, जो पासष्ट वर्षांच्या भविष्यवाणीचा शेवट आहे, तोच प्रकटीकरण तेरामधील पृथ्वीच्या पशूच्या आरंभाचाही निर्देश करतो. बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या आरंभी, दोन काठ्यांचे जोडणे हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या शेवटाचे चित्रण करते. त्या इतिहासात प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगाचा आणि रिपब्लिकनवादाच्या शिंगाचा एक समांतर इतिहास अंतर्भूत आहे.

भविष्यवाणीच्या दृष्टीने एखादी सत्ता, किंवा शिंग, किंवा राष्ट्र, किंवा राज्य, किंवा राजा, किंवा मस्तक—हे ज्या संदर्भात वापरले जातात त्यानुसार परस्परविनिमयाने वापरले जाणारे प्रतीक आहेत. ही सर्व प्रतीके त्या दोन काठ्यांनाही सूचित करतात, ज्यांना येहेज्केल दोन राष्ट्रे असे ओळखतो. पृथ्वीवरील पशूच्या भविष्यवाणीतील इतिहासाच्या प्रारंभी, प्रोटेस्टंट शिंग एकत्र येऊन एका राष्ट्रात, म्हणजे एका शिंगात, संकलित झाले. त्याच इतिहासाच्या शेवटी रिपब्लिकन शिंग धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगाबरोबर एकत्र येऊन एक राष्ट्र निर्माण करील. ते राष्ट्र प्रकटीकरण तेरा मधील समुद्रातील पशूची प्रतिमा असेल. तर्कशुद्धरीत्या, जर आपण सात काळांच्या शापाची साक्ष (जी अक्षरशः इस्राएलच्या दोन्ही घराण्यांविरुद्ध पूर्ण करण्यात आली) पाहण्यास नकार दिला, तर प्राचीन इस्राएलची ती दोन अक्षरशः घराणी इ.स. १८४४ मध्ये आत्मिक इस्राएलचे राष्ट्र कशी बनली हे आपण निश्चितच पाहू शकणार नाही. आणि जर आपण तो इतिहास पाहू शकत नाही, तर संयुक्त संस्थानांच्या प्रारंभीचा तो इतिहास शेवटीचा इतिहास कसा ओळख करून देतो याविषयी आपण पूर्णपणे “अनभिज्ञ” आहोत—जेव्हा रिपब्लिकन शिंग पुन्हा एकदा एकत्रीकरणाची प्रक्रिया आणि संयोगाची तीच कृती पुनरावृत्त करते, जी प्रारंभी प्रोटेस्टंट शिंगाच्या बाबतीत दृष्टांतित करण्यात आली होती.

आपण पुढील लेखात या सत्यांचा पुढे विचार करू.